

פרק א' ובו יסופר על שתי חבורות ועל "מקום מחבוא"

בשכונת אחוזה יש שתי חבורות: חבורה של קטנים וחבורה של גדולים. לכל חבורה יש שם. חבורת "הגדולים" מכיתות ה', ו' נקראת "חבורת השמשונים", וחבורת ה"קטנים" מכיתות ג', ד' נקראת "הצנחנים". במשך כל השנה יש שלום בין שתי החבורות. לא כך הדבר כשמתקרב ל"ג בעומר. וכל כך למה?

בגלל העצים למדורה. רק תם חג הפסח וכבר מתחילה קדחת ההכנות למדורת ל"ג בעומר. יום יום אחרי הלימודים מתאספים ילדי שתי החבורות, מתפצלים לקבוצות קטנות, ויוצאים למשימה – איסוף עצים למדורה. היכן אוספים?

זהו סוד! מקומות האיסוף הם הסוד הפרטי של כל קבוצה. ויש עוד דבר שהוא סוד כמוס. מקום המחבוא.

אינכם יודעים מהו "מקום המחבוא"?

"מקום המחבוא" הוא המקום שאליו מביאים את העצים, שם נשמרים גזרי העצים והגרוטאות עד "היום הגדול": ליל ל"ג בעומר.

פרק ב' ובו יסופר על "רעיון של גאון"

בבכל שנה, גם השנה, כשחזרו הילדים מחופשת הפסח, מיד התארגנו לאסוף עצים למדורה. – יש לי רעיון אדיר! – אמר נדב. כל הילדים הטו אוזן.

– אנחנו נעבור בין הבתים שבשכונה ונשאל את האנשים אם יש להם גרוטאות שהם מתכוונים לזרוק.

– ואז מה? – שאל אמנון.

– ואז מה? תפוח אדמה! – התרגז נדב שחשב שדבריו מובנים. – ואז נבקש מן האנשים לשמור על הגרוטאות עד ליל ל"ג בעומר, ואנחנו נעשה להם את השירות מן הבית – למדורה.

– יופי! – התלהבה ריקי, והוסיפה: – ויש לי עוד רעיון – המקלטים.

– המקלטים? – שאלו הילדים במקהלה. וריקי הסבירה:

– להרבה אנשים יש גרוטאות במקלטים וזה לא טוב משתי סיבות: אסף: כי אם חס וחלילה יזדקקו למקלטים לא יהיה אפשר להשתמש בהם.

ובית: משום שבמקלטים לא נקיים ולא מסודרים יכולים לגור עכברים ונחשים.

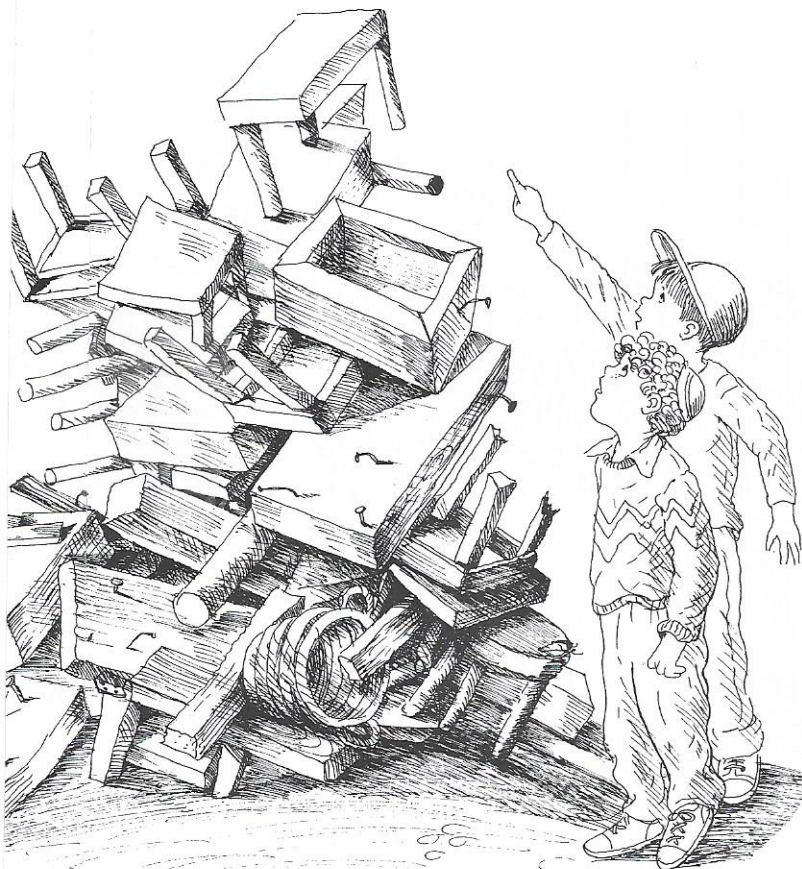
אני מציעה – המשיכה ריקי להסביר – שנתנדב לסדר ולנקות את המקלטים ובינתיים "נרוויח" גרוטאות.

– יוצא מן הכלל! – אמרה אורית.

– זה ממש רעיון של גאון – הוסיף איתמר בהתפעלות.

כך התפצלה חבורת "הצנחנים" לשתי קבוצות:

קבוצה אחת עברה בין הבתים וקבוצה שנייה שוטטה וחיפשה גזרי עצים, ענפים וכל מה שיכול להביא תועלת להבערת המדורה.

פרק ג' ובו יסופר איך מקימים מגרש גרוטאות

הרעיון של ריקי היה באמת מוצלח. אנשים בשכונה נענו להצעת החבורה, והשכונה נראתה כמו לפני הפסח.

מתוך המקלטים הוצאו מזרנים ישנים, מדפי ספרים סדוקים, שלא נמצא להם שימוש, כורסאות "צולעות", שחסרה להן רגל וריפודן החל מתפורר, ועוד כהנה וכהנה "מציאות".

עכשיו התעוררה בעיה חדשה.

היה צריך למצוא "מקום מחבוא" גדול וגם בטיח.

— לפי דעתי — אמר דן וחשב מעט איך לנסח את דבריו — לפי דעתי, הכי טוב לעשות "מחבוא" אצל עינת. ראשית, מפני שעינת גרה בבית פרטי מוקף גדר ואף אחד לא יעז להיכנס לחצר שלהם, ושנית, בגלל "סער", כלב הזאב שלהם. אנחנו יודעים — הוסיף דן — ש"סער" רק נובח, אבל ה"שמשונים" ייבהלו ממנו ולא יעזו לגעת ב"אוסף" שלנו. כל הילדים הסכימו עם דן.

ואכן, עינת ביקשה רשות מהוריה, והם הסכימו.

כשבוע לפני ל"ג בעומר לא היה אפשר להפיר את החצר היפה והמטופחת של משפחת לביא (זו המשפחה של עינת).

ערמות של גרוטאות התנוססו לתפארת, וכמעט הסתירו את הבית. הכול ציפו ל"ל"ג בעומר, אבל אמא של עינת — יותר מכולם. בכל פעם שאמא של עינת הייתה פוגשת בחבורה המקוששת עצים הייתה נאנחת ואומרת:

— כבר ראיתי הרבה דברים בימי חיי, אבל אף פעם לא גרתי במגרש גרוטאות!
הילדים היו מחייכים כנגדה בהבנה, אבל בשום אופן לא עלה על דעתם לחפש "מחבוא" אחר.

פרק ד' ובו יסופר על התעלומה

כשבוע לפני ל"ג בעומר הגיעו ילדי חבורת הצנחנים ל"מגרש הגרוטאות" שלהם (זה השם שנתנה אמא של עינת לחצר ביתם).

— חברה, איפה הספה של גב' אפרמוביץ? — שאל עידו.

— באמת, איפה?! — אמרו כמה ילדים במקהלה.
— יא, גם בול העץ הענקי, שיואב ואני סחבנו בקושי

פֿרק ה': פֿתרון התעלומה

עינת, פֿידוע, לומדת בֿכיתה ד' והיא חברה בֿחבורת ה"צנחנים". אחיה — אבירם — לומד בֿכיתה ה' והוא שייך בֿר לחבורת "הגדולים", חבורת השמשונים.

עינת ואבירם הם לא רק אחים, הם גם חברים בֿלב ונפש. ובדרך כלל אינם מסתירים זה מזה את סודותיהם.

והנה, ביום שבו נעלמו העצים מן החצר, חשה עינת שהתנהגותו של אבירם מוזרה בֿיותר.

אבירם, הילד הפעלתן, היה שקט מן הרגיל. בֿקושי ענה לשאלותיה, על חבֿריו לא סיפר חוֹנויות, לא התבדח, כאילו הפך להיות ילד אחר, ילד עצוב.

עד כאן, גם הוא נעלם — צעק דן מן הקצה השני של החצר.

— והמיטה השבורה של כהן... אני חושבת שגם היא נעלמה — אמרה ריקי והמשיכה לחפש.

ובאמת ערמת הגרוטאות קטנה פֿלאים.

פתאום נגלה הבית של עינת במלוא תפארתו.

עכשיו, בֿר לא היה אפשר לומר שהערמה כמעט מסתירה את הבית.

— אני לא מבינה — אמרה עינת — איך העז מישהו להיפֿנס לחצר, הרי "סער" נובח על כל מי שמתקרב.

— מי בֿר יכול לעשות דבר כזה?

— זה בטוח השמשונים! — אמר אמנון בֿכעס רב.

וכשאבירים עצוב, כל הבית שקט ועצוב. עינת הייתה מוטרדת והחליטה לברר את העניין.

— אבירם, מה קורה לך?

אבירים נעור ממחשבותיו. מולו עמדה עינת. מבטיהם הצטלבו. דאגה רבה השתקפה בעיניה של עינת.

— מה מטריד אותך? אתה כועס עלי? אתה מצוּבֶּרָח בגלל הלימודים? ספר לי, אבירם, אני מבטיחה לשמור בסוד את הדברים.

אבירים הרפין את ראשו ואמר:

— עינת, יש לי סוד נורא. מאז שעות אחר הצהריים אני מתלבט ואינני יודע אם לספר לך או לא. בעצם, אסור לי לספר אבל אני מרגיש שאני צריך לספר.

אבירים נשם עמוק ואמר:

— השמשונים גנבו לכם את העצים ואני עזרתי להם. לא הייתה ברירה... את מבינה... שיתפתי פעולה. אמנם ניסיתי לומר את דעתי שזה לא בסדר ושזו גנבה, והיו עוד ילדים שחשבו כך, אבל יקיר, ראש החרבה, החליט שאין לנו די עצים. הוא גם אמר שזו לא ממש גנבה...

אבירים היה נבוך ומבויש, אדמומית פשטה אט אט על פניו. ראשו היה מורכן, ועיניו שוטטו אנה ואנה, כאילו היה מחפש דבר מה על הרצפה.

— מוכרחים לעשות משהו, עינת, מוכרחים! אבל מה לעשות? הגרוטאות כבר נמצאות ב"מחבוא" שלנו, והשמשונים לא ייתנו לי להחזיר אותן.

ופתאום אורו עיניו של אבירים:

— יש פתרון! — הוא אמר בשמחה — אני כמעט בטוח שמצאתי את הפתרון.

פרק ו': סוף טוב הפול טוב

יומיים לפני ל"ג בעומר קיבל נדב מכתב בדואר. במכתב היה כתוב:

לכבוד

נדב רון

וכל חבורת "הצנחנים"

אנו, חבורת "השמשונים", מזמינים אתכם למדורה של הגדולים. אם אתם רוצים, אתם יכולים להביא את העצים שלכם ומהיה לנו מדורה ענקית.

אנחנו מביאים את כל הכיבוד.

אתם תביאו רק מצב רוח ובעיקר תביאו את ה"סליחה". אם לא הבנתם עד עכשיו, אז נגיד את זה ברור: אנחנו "סחבנו" לכם את הגרוטאות, ואנחנו מצטערים.

סליחה

ולהתראות במדורה

השמשונים.

ומה היה סוף הסיפור?

"הצנחנים" הסכימו, כמובן, כי מעולם לא הייתה להם מדורה עם הגדולים.

עוד באותו יום הוצאו כל הגרוטאות וגזרי העצים מן החצר של עינת, והובאו אחר כבוד למגרש הגדול שבקצה השכונה. גם השמשונים הביאו לשם את ה"אוסף" שלהם.

ובל"ג בעומר בערה המדורה עד אור הבוקר. ויש אומרים שנותרו עוד גזרי עצים שהילדים החליטו לשמור אותם לשנה הבאה...